

In memoriam ...

Vestea trecerii în Împărăția Nevăzută a omului de rară demnitate care a fost Cristian Ioanide, m-a ajuns după ce solul morții poposise cu o seară înainte la Casa de pământ aureolată de suferință, prăbușind speranțele acestei lumi și deschizând o poartă de mărgăritar spre cea înrudită, prin eternitate, cu sufletul nostru.

Asemenea celor care își trăiesc viața în urma unui mandat primit de Sus pentru cauza Adevărului și Dreptății, Cristian Ioanide a fost neabătut pe drumul greu al zilelor, care, deși evocă lumina, sunt deseori un tunel întunecat. Olimpic în atitudini, era, la nivelul sufletului, samariteanul aplecat asupra celui căzut, legându-i rănilor cu un cuvânt așteptat și liniștitor.

Acesta a fost Cristian Ioanide, un necuprins în tiparele obișnuitului, năzuind dincolo de limitele omenești ale ființei, stăruind să răspundă cu credință stărilor întrebătoare și dezorientative pentru mulți alții.

Îmi amintesc, cu vreo șapte ani în urmă, cum mi-a fost dat să-l cunosc pe cel de care m-a legat mai apoi, pe calea sufletului, bucuria descoperirii unui om cu care puteai să stai de vorbă detașat și deschis, uimit de logica gândului și noblețea idealului, pătruns de sensul unor nebănuite țesături ale transcendenței cu lumea noastră.

Îl știam coborât din stirpea regală a aristocrației spiritului, prin cel care a fost poetul nepereche pentru noi, Costache Ioanid.

Atunci, când mi-a solicitat niște gânduri după imaginea de aleasă ținută a acestei reviste a diasporei românești, care se încheaga din ale spiritului, m-a impresionat omul care refuza să cadă în cloaca materialismului mărunț și racolat interesului. Cu o vorbă domoală, exprimând înțelegere și cumpănire, reușea să te convingă, să te atragă de partea adevărului pe care-l slujea cu condeiu și viața.

Am fost întotdeauna în căutarea oamenilor care vor să se implice, să nu cedeze în inima lor tentațiilor efemerului, să rămână de partea dreptății și adevărului cu orice preț.

Știu că asemenea oameni nu trăiesc o viață comodă, nu se bucură de liniștea aparentă și constituie o țintă obișnuită a nonvalorii. Întotdeauna gata să sară în ajutorul celor oprimați pe nedrept, având o vie speranță în triumful binelui, s-a alăturat și după sosirea în țara tuturor libertăților, celor care se recunoșteau datori să rostească adevărul despre lumea care fusese a noastră, lume care ne condamnase la moarte în spirit prin educație, presiune psihologică și nu numai.

Colaborea sa la 'Lumea Liberă' – pentru a aminti doar un fapt- reprezenta o chemare urmată cu statornicie în slujba adevărului defavorizat, iar argumentarea sa prin Cuvântul Vieții venea întotdeauna cu forța de netăgăduit a convingerii și avea impactul întâlnirii cu viața însăși. În prezența lui te simțeai eliberat de complexe, ridicat pe pedestalul umanului atât cât îți recunoșteai în tine însuși înălțimea.

Acum, acest om, care a însemnat sufletul acțiunii multora, ne-a părăsit pentru a se odihni nebiruit de relele pe care le-a vestejit o viață întreagă, încoronat cu răsplata celor trecuți cu demnitate și curaj prin vămile văzduhului.

Emil Creangă